

ham, er at drage ham ned fra den ophøjede Stilling. Jeg har kun villet vise, at det ærede Medlems politiske Venner ikke have haft denne Opfattelse af de Bestemmelser i Grundloven, som vedkomme den uansvarlige Konge. Jeg har undret mig over at høre det ærede Medlem betegne det som Smaating, hvor vidt de almindelige Retsregler skulle være anvendelige lige over for Statsborgerne, eller om man i Stedet derfor kunde sætte ren og pur Vilkaarlighed. Det finder jeg ikke er Smaating, og mindst er det Smaating i denne Sal. Jeg antager nemlig, at vi ere fattede til at værne om, at Retten hævdes for Borgerne i Almindelighed, og det er Hovedprincippet, som ogsaa nævnt i Gaar, der bliver krænkede i det enkelte Tilfælde, og som vi værne om, idet vi paatale de enkelte Misbrug. Dermed skal ikke være sagt — det ligger langt fra min Hensigt at sige det —, at et enkelt Tilfælde, i hvilket der vistnes Uret mod en enkelt Mand, ikke skulde være stort nok for at blive draget ind for dette Forum. Det interessere mig særdeles meget at høre de Medlemmer, som ere særlig kyndige i vor Lovgivning, udtale sig om de Spørgsmaal, der have foreligget i Gaar og i Dag, idet man derved faar Stof til Overveelse af forskellige Spørgsmaal, vedrørende de ærede Medlemmers Forhold til saadanne Sager. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgkreds (Hindenburg) troede at kunne drage en Sammenligning mellem, hvad han mente, at Justitsministeren burde have gjort i det Tilfælde, der forelaa i Gaar, og hvad man nu paaanker, at Kultusministeren har gjort i det nærværende Tilfælde. Det forekommer mig, at det ærede Medlem maatte have tænkt videre over Sagen, inden han fremsatte denne Sammenligning. Der forelaa i Tilfældet i Gaar en positiv, med Underskrift forsynet Udtalelse fra de vedkommende Mænd, vedrørende Bestemmelserne i Grundlovens § 88; men der forelaa ikke det Tilfælde, at Justitsministeren skulde have kaldt disse Mænd for sig eller for Overvørgigheden og tilbød dem en alvorlig Trettesættelse for „usømmelig Udfærd og slet Eksempel“. Det talte vi ikke et Ord om i Gaar, at Sligt skulde være slet, skjøndt der forelaa positive, bevislige Data, forsynede med Navns Underskrift, for, at det, der var omtvøttet, var slet; men vi spurgte blot Ministeren om, hvad han havde gjort i det omspurgte Tilfælde. 3 Dag dertil er der Tale om et helt andet Spørgsmaal, det Spørgsmaal nemlig, at man har hømt en Mand u hørt; men hvorledes det ærede, skarpsindige, juridiske Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgkreds kan finde den ringeste Sammenligning mellem de to Tilfælde, tror jeg, han skylder os, ja endog sig selv. Bevis for. Det ærede Medlem talte meget om Disciplinen i Embedsstanden, og en Del af de Betragtninger, han fremhævede, underskriver jeg. Der maa være en bestemt Forstaelse mellem Regjeringen og Embedsmændene,

og disse maa udfylde deres Pligt i deres Stilling ogsaa indenfor de Grændser af Lydighed, som Administrationen foreskriver; hvis ikke, indrømmer jeg, at de efter Lovens Regler maa tiltales for deres Embedsførselse og lide Straf for deres Forhold. Deri er jeg fuldstændig enig; men jeg siger, at ingen Embedsmand, end ikke den mest underordnede, skal stilles retsløs hen og undergives Straf, uden at han veed Noget om, at han paa nogen Maade har forset sig. Den Kræft skal ikke anses for lovlig. Der er med Hensyn til Embedsmænds Underordnelse i Embedsforhold lige over for Administrationen altid visse Grændser at drage, som ofte bero paa et Skjøn, og selvfølgelig har en Regjering ogsaa Ret til at tage politiske Hensyn over for Embedsmændene med Hensyn til Udøvelsen af deres statsborgerlige Rettigheder, men indenfor hvilke Grændser en Regjering vil gjøre dette, vil utvivlsomt ogsaa bero paa et vist Skjøn, og Regjeringen vil jo i ethvert Tilfælde altid have et Korrektiv deri, at den lovgivende Forsamling paafer, at den holder sig indenfor de rette Grændser. Men disse almindelige Betragtninger foreligge ikke her; her paaankes ikke det, at Regjeringen forlanger Lydighed mod Loven og paa lovlig Maade forfølger formentlige Overtrædelser. Der forlanges kun, at de skal se paa lovlig Maade, ellers vil Ministeren tilvisse komme tilfodt med Udsagnet. Der er for øvrigt ikke Tale om Disciplin og Overholdelse af denne; her er Tale om, hvor vidt man kan sætte Vilkaarlighed i Stedet for lovlig Disciplin. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgkreds kom ligeledes til at nævne: „som den ene Gang efter den anden forbyrder sig“. Det er underligt, hvorledes det ærede Medlem kan faae saadanne Udtalelser ind her. Der er dog en vis Grændse for, hvor vidt man kan gaa i sin Dmtale af hederlige og agtede Medborgere, end ogsaa saadanne, der have lidt Uret, og hvis Ushydighed i det omhandlede Tilfælde tilvisse ingenlunde er modbevist ved, hvad der er fremkommet fra den ærede Minister, tværtimod. Det ærede Medlem sagde ligeledes, at Ministeren med Hensyn til Trettesættelsen kunde støtte sig til sex Mænds edelige Vidnesbyrd. De sex Mænds Vidnesbyrd og Beedigelse foresaldt imidlertid, saa vidt jeg erindrer, den 17de Oktober, altsaa 6 Uger efter at Trettesættelsen er givet, og hvor paa gaar da deres Beedigelse ud? Det skulde man da undersøge. Den gaar ud paa, at de mene, at de have hørt den Vedkommende bruge Ordene: „ham, der kalder sig Konge“. Men den høitærede Minister gif rent ud over det, som jeg gjentagende har fremført, nemlig hvilken Uoverensstemmelse der er tilstede imellem disse Vidners Forklaring. Det lader han helt ligge, men det er dog ikke første Gang, at selv beedigede Forklaringer ved en senere Undersøgelse ere blevne erklærede ugyldige, fordi det har vist sig, at der — selv om man gaar ud fra, at de have aflagt denne Ed i god Tro